

 Redactare: Mihaela Cosma
 Corectură: Ionuț Burcioiu
 Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
 Pregătire de tipar: Marius Badea

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAABERBØL, LENE

Mica vrăjitoare / Lene Kaaberbøl ; trad. din lb. engleză de Mihaela Pogonici. – Pitești: Paralela 45, 2020 –

6 vol.

ISBN 978-973-47-3154-1

Vol. 3 : **Răzbunarea Chimerei**. – 2021. – ISBN 978-973-47-3515-0

I. Pogonici, Mihaela (trad.)

821.113.4

Kimæras bævn
Lene Kaaberbøl

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2011

Ilustrația copertei: Bente Schlick

Versiunea în limba română a fost realizată după *Wildwitch – Life Stealer* (vol. 3), de Lene Kaaberbøl, Editura Pushkin Press, 2017, traducere din limba daneză de Charlotte Barslund.

Sursă viniete: p. 3 – Shutterstock/g/WireStock+Inc;

Sursă viniete: 7, 13, 25, 33, 40, 48, 55, 66, 82, 88, 96, 104, 109, 118, 128, 134, 144, 151, 162, 169, 176, 187, 205, 2012 – Shutterstock/Eugenia Petrovskaya

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

III

RĂZBUNAREA CHIMEREI

Traducere de Mihaela Pogonici

Editura Paralela 45

Volumul 1: *Proba focului*

Volumul 2: *Sângele Viridianeii*

Volumul 3: *Răzbuunarea Chimerei*

Volumul 4: *Magia sângelui*

Cuprins

1. Inimă de vrabie	7
2. Bursuci și alte fiare sălbatice	13
3. Zbor în văzduh	25
4. Ca un șarpe în iarbă.....	33
5. Mirosul de sânge	40
6. La spital.....	48
7. Căderea vertiginoasă.....	55
8. Nodul de suflete.....	66
9. Viață nouă	82
10. Cea mai întunecată noapte	88
11. Strigoii.....	96
12. Vademecum	104
13. Peștera	109
14. Egeholm	118
15. Doamna Rank	128
16. Satul	134

17. Acasă la familia Gabriel	144
18. O stăncuță pe o ramură	151
19. Pădurea moartă.....	162
20. Înăuntrul monstrului	169
21. Zăpada gri	176
22. Răzbunarea	187
23. Când ceva moare.....	205
24. Acasă	212

CAPITOLUL 1

Inimă de vrabie

Eram o pasăre. Aripă mici, cenușii de vrabie mă purtau prin văzduh, zburătăceam printre ramuri și frunze. Era primăvară, sau aproape primăvară, astfel că totul mirosea a viață și a verde crud și puteai să ciugulești din mugurii fragezi.

Într-un fel, știam că visez. Știam că, în mod normal, nu sunt o vrabie, ci o fată, că mă cheamă Clara, că nu am nici aripă, nici cioc și că semințele și mugurii de salcie nu sunt mâncarea mea obișnuită de la micul dejun. Dar, în același timp, zburam prin această pădure și simțeam primăvara în jur, simțeam efortul de a bate din aripă, simțeam cum ghearele se prind de ramuri de fiecare dată când mă lăsam pe câte-o creangă de copac

pentru a ciuguli un muguraș zemos sau o furnică ce tocmai trecea pe acolo.

Apoi ceva mi-a atras atenția pe solul pădurii. O bobită. O bobită de scoruș portocalie, puțin uscată, pe care nimeni n-o mâncase. Rar vezi câte una în această perioadă a anului, și micul meu stomac de vrăbie a chiorăit la vederea ei. Însă nu am coborât imediat. Pentru că bobita se afla lângă ceva... Lângă ce? Nu eram sigură. Vedeam doar că este ceva diferit, ceva ce n-are ce să caute primăvara într-o pădure plină de viață. Ceva acoperit de frunze moarte. Nu doar uscate, ci moarte. Nervuri gri, fără pic de culoare, schelete de frunze descărnate, complet golite de viață.

Frunzele care se usucă și cad din arbori nu erau o noutate. Se întâmplă în fiecare an, spre marea încântare a gândacilor, a rămelor și a altor mii de găze crocante și delicioase. Dar acolo era... altceva. Nu vedeai nici cel mai mic semn de viață în jurul scheletelor de frunze, nimic care să mișune, să ronțăie sau să scormonească.

Asta nu-mi plăcea. Dar... eram topită după fructele de scoruș. Și cu cât mă uitam mai mult la boaba aceea, cu atât mi se părea mai apetisantă. Culoarea ei

portocalie mă ademenea: „Sunt zemoasă!“ Parfumul ei striga: „Vino să mă mănânci!“ Era dulce și crocantă, iar fructele de toamnă fuseseră toate culese și mâncate demult.

Am zburat până la ramura cea mai de jos. Boaba era la doar câteva bătăi de aripi...

O, cât mă tenta...!

Dar n-am mai apucat să ajung la ea.

Aripile mele au înțepenit. Ghearele s-au contractat de mai multe ori, apoi au dat drumul ramurii pe care mă așezasem. Am căzut grămadă, neputând să-mi desfac aripile, neputând să mă mișc, să mă salvez, să fac nimic. Inima de vrăbie mi se zbătea în piept, sângele îmi zvâcnea prin vene și, cu toate astea... nu puteam să mă mișc. Ceva pusese stăpânire pe mine, ceva invizibil, dar extrem de puternic, care mă paraliza, îmi sugea viața. Penele au căzut de pe aripi, oasele mi s-au sfărâmat ca niște bețe uscate. Am aterizat, cu o bufnitură, pe spate, în frunzele moarte, și ultimul lucru pe care am apucat să-l mai văd înainte ca ochii să-mi plesnească a fost cerul răsturnat, nervurile gri și bobita de un portocaliul aprins, rămasă departe de mine pe vecie.

— Clara!

M-am zbatut. M-am lovit de ceva dur și ascuțit. Aveam mâini în loc de aripi. Eram în picioare, capul mi se învârtea, genunchii moi tremurau, trebuia să mă sprijin ca să nu mă prăbușesc. Pe băjbâite, palmele mele s-au închis în jurul unui mâner din material matlasat și m-am agățat de o geacă atârnată în cuierul din fața cabinetului de geografie.

— Ești bine? a întrebat Oscar. Ți-e rău sau ce-ai? Arăți ciudat.

— Am fost pasăre, am izbucnit eu. Eram pasăre și zburam și pe urmă... pe urmă am murit.

Cineva a pufnit în spatele meu. Josefina K., evident. Una dintre cele mai malițioase fete din clasa mea.

— Clara spune că s-a transformat în pasăre! a anunțat în gura mare. Dacă cumva îți folosești magia ca să te transformi, îmi pare rău să te anunț, dar nu cred că funcționează. Poți să dai puțin din aripi, ca să vedem mai bine?

Nu reușeam deloc să mă concentrez pentru a înțelege întrebarea, nici pentru a găsi o remarcă amuzantă, deși știam că asta e cea mai bună soluție. Inima mea

bătea la fel de tare ca a micuței vrăbii, și a trebuit să-mi ating pleoapele cu vârful degetelor pentru a mă asigura că ochii mei sunt, ca de obicei, rotunzi și intacti sub pielea moale, și nu striviți, ca un fruct de pădure călcat în picioare. Ce pricinuisе moartea vrăbiei?

Și cum putusem să visez în timp ce eram trează? Cu doar o clipă în urmă eram cu Oscar pe culoar, pentru ca în secunda următoare să...

— Clara! a spus Oscar prinzându-mă de braț. Vrei să mă duc să chem un profesor?

— Nu, nu, sunt bine. Doar... visam cu ochii deschiși.

Și-a dat seama că mint, dar n-a mai zis nimic, știa că din vina lui mă tachinează colegii. De data asta nu râdeau de noi că ne giugiulim – ceea ce, de altfel, nici nu facem, suntem doar prieteni buni –, ci râdeau de mine pentru că sunt vrăjitoare. Mai exact, pentru că *mă cred* vrăjitoare și că pot face tot felul de trucuri magice. Oscar divulgase secretul meu colegului său de clasă Alex, deși toată lumea știa că Alex nu poate să țină un secret mai mult decât își poate ține respirația, așa că acum aflate toată școala. Bineînțeles însă că nimeni nu știa ce

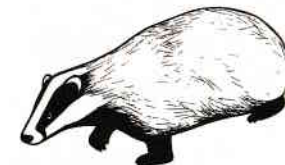
înseamnă să fii cu adevărat o vrăjitoare și nici nu putea înțelege ce poate și ce nu poate să facă o vrăjitoare.

Iar acum se pare că nu mai puteam merge la ore fără să mă transform în pasăre. Începusem ziua cu stângul.

— Du-te, i-am spus lui Oscar; știam că are ora de muzică. Ne vedem mai încolo.

M-am sprijinit discret de peretele rece și am încercat să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Josefina abia aștepta să spună și mai multe glume pe seama mea și era deja ocupată să o distreze pe prietena ei Ina cu povești despre păsări și ideile ciudate ale Clarei. Dar mă simțeam tristă și speriată în același timp. Tristă... pentru că, deși fusese doar un vis, mi se păruse atât de real. Inima se frânsese, micuța pasăre murise.

Speriată, pentru că... niciodată nu mi se mai întâmplase să visez în timp ce stăteam în picioare. Și dacă... și dacă, de fapt, nu era un vis?

CAPITOLUL 2

Bursuci și alte fiare sălbatice

Venise primăvara – nu numai în pădurea vrăbiei din vis, ci și în realitate. Galbenul forșiței înveselea zidurile stropite de ploaie ale caselor și razele soarelui se reflectau în băltoacele de pe aleile din Parcul Zânelor. Mă așezasem pe o bancă umedă, în timp ce Oscar îl plimba conștiincios pe Boxă, labradorul lui negru, urmând itinerariul lor obișnuit. Pisica stătea lângă mine pe bancă și urmărea câinele cu o privire ce trăda cel mai profund dispreț.

— Piscică? am murmurat.

Ce e?

Răspunsul ei a sunat leneș, chiar nonșalant. Uneori, vocea ei din interiorul capului meu îmi dădea impresia că toată viața n-a făcut altceva decât să stea tolănită pe

o pernă din catifea și să lipăie smântână, pe când alte dați era atât de aspră și de șuierătoare, de-ai fi zis că este cea mai mare și mai rea pisică maidaneză care și-a înfipt vreodată ghearele într-o rivală, în timpul unei bătăi pe un tomberon de gunoi. În ziua aceea însă, avea vocea de pernă de catifea.

— Cred că... cred că trebuie să vorbesc cu mătușa Isa.

Mă gândisem la vrabie toată ziua. Nu chiar tot timpul, căci se întâmplaseră multe alte lucruri: ore, recreații și discuțiile obișnuite, dar din când în când. Ori de câte ori nu se întâmpla altceva.

Pisica nu m-a întrebat de ce. În schimb, a sărit în poala mea și mi-a adulmecat bărbia, nasul, ochii și părul. S-a lăsat o clipă pe dosul ei mare și solid, cu laba dreaptă din față pe umărul meu. Apoi și-a pus laba stângă, fără gheare, între sprâncenele mele, exact în locul în care mă zgâriase în urmă cu șase luni și unde rămăseseră câteva cicatrici palide, aproape invizibile.

— Ce faci? am întrebat, puțin nervoasă.

N-a răspuns. Și nu s-a întâmplat nimic. În afară de faptul că mi-am amintit încă o dată ce simțisem când

fusesem vrabie și murisem. Ceea ce a fost, de altfel, suficient. M-a trecut un fior prin tot corpul, mi-am dus o mână la inimă, încercând să-mi protejiez ochii cu cealaltă.

Pisica a șuierat și și-a zbârlit blana. Era deja mare, practic cât Boxă, dar când își ridica blana așa, devenea pur și simplu enormă. Ochii ei galbeni sclipeau.

Haide! a spus.

— Acum? Dar...

Acum.

— Da, dar... Oscar. Mama. Lasă-mă măcar să-i spun...

Dar Pisica nu stă la discuții. Nu înțelege că trebuie să mă întorc acasă la o oră convenită cu mama sau că trebuie să spun unde mă duc. Ori nu înțelege, ori pur și simplu nu-i pasă.

A sărit pe alee cu suplețea unei feline, și deodată nu l-am mai văzut pe Oscar, nici forșiția și nici orașul din jurul parcului. Totul dispăruse într-o ceață deasă, ceea ce însemna că suntem deja pe cărările sălbatice, deși încă simțeam banca sub mine.

— Pisică! Nu!

Degeaba am protestat. Dacă aş fi fost o vrăjitoare de pădure bună, aş fi putut să decid eu însămi dacă vreau sau nu să o iau pe cărările sălbatice şi aş fi putut să mă orientez singură. Dar deocamdată nu puteam să mă duc la mătuşa Isa fără ajutor. Şi dacă Pisica spunea *Acum*, acum era.

A durat doar o clipă. Chiar dacă mătuşa Isa locuia foarte departe, în adâncul pădurii – trebuia să mergi multe ore, pe drumuri foarte proaste, dacă te duceai cu maşina –, abia am avut timp să-i scriu în grabă un SMS lui Oscar, că am şi ajuns.

— **C**lara! Clara, uite! Pot să zbooooooor!

Un ghem de pene zbârlite a străbătut aerul, bătând din aripi, şi s-a prăbuşit pe umărul meu.

— Oh, scuză-mă! a spus Nimeni cu răsuflarea întretăiată. Încă... nu mă pricep... așa de bine... să aterizez.

Nimeni era cam de mărimea unei bufnițe, avea un penaj gri-marونیu și aripi scurte, dar mâini omeneste în

loc de gheare și chipul sfios al unei fetițe acolo unde te-ai fi așteptat să vezi un cioc și ochi de pasăre de pradă. Chimera o crease – Nimeni o numea „mamă“, și asta era parțial adevărat –, dar, în opinia Chimerei, era atât de ratată și de inutilă, încât nu merita alt nume. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții într-o cușcă, pentru că Chimera nu suporta ca Nimeni să se țină după ea peste tot. Nu putea să-și curețe aripile de una singură și, cum era alergică la acarieni, strănuta des și ochii ei erau mai tot timpul înlăcrimați. Sau așa fuseseră, cel puțin.

— Uau, ce frumoasă ești! am exclamat eu, ceea ce era adevărat, chiar dacă Nimeni zăcea pe fund în iarba umedă și dădea cu stângăcie din aripi pentru a reveni în picioare.

— Așa crezi? a întrebat. Serios?

— Da.

Penajul ei era lucios și bine îngrijit, iar veșnicele dăre de muci și de lacrimi care-i mânjeau penele de pe piept dispăruseră.

— Și poți să zbori! am adăugat.

— Da!